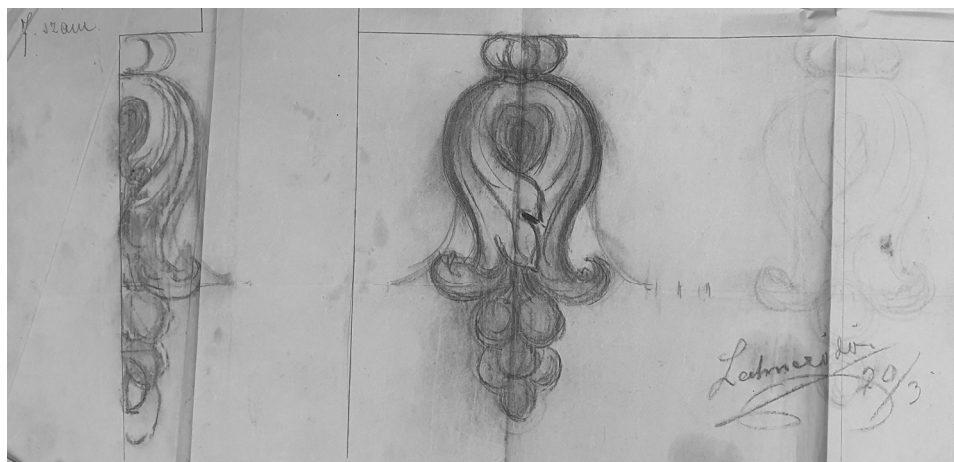

valaki / a pomádés munkásisten / hajszájai közül egyet / amikor engem emeltek / a színe elé / és fűrészelte üvöltve ketté / mintha sosem lett volna / a korábbi / mintha oszlásnak indult murva / fölött felszikkadó délibáb lenne / amit igaznak hittem / az életem” (36–37).

A példák sora persze hosszan folytatható lenne, azonban talán a fenti néhány kiemelés is tudja jelezni azokat a súlypontokat, amelyek köré GreCsó Krisztián idén megjelent verseskötete szerveződik. A pályakezdő versekhez képest kiforrottabb versszövegek, a koherensebb kompozícióval rendelkező kötetegész érvényes költői megszólalásokban bővelkedő lírai viszatérést jelent. Akkor is így van ez, ha néhány vers nem a legújabbak közül való: a már említett *Nyelvsziló* az Ex Symposion 1999-es Sziveri-számában, a *Dézsma* és az *Ami elhasadt* pedig a könyvesbolti forgalomba sohasem került *Caspar Hauser* kötetben látott napvilágot. Az új verseskötet annak a reményét hordozza, hogy a novellák és regények mellett a szerző lírájának alakulástörténetét is aktívan nyomon követhetjük, és bízhatunk abban is, hogy a következő verseskötetre már nem kell tizenkilenc évet várni.

Lechner Ödön: Tulipános ornamentika, 1883, papír, ceruza, 78×34,5 cm, MNL CSML, XV.2.b.47.60.